

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA w ŁODZI**
ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (0 42) 636 36 89, fax (0 42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO 61- 1()/10/AK

Łódź, dnia 19 kwietnia 2010 r.

DECYZJA Nr RŁO 10/2010

- I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko Gminie Małogoszcz,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie Gminy Małogoszcz, polegające na stosowaniu w obrocie z udziałem konsumentów wzorca umowy o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”, zawierającego postanowienie o treści:

„Dostawca zastrzega sobie prawo wstrzymania dostaw wody i odbioru ścieków w przypadkach stwierdzenia:

- rażących uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej Odbiorcy,*
- zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące,*
- złożenia Oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym.”,*

którego treść pozostaje w sprzeczności z postanowieniem art. 8 ust 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.) **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 10 lutego 2010 r.**

- II. Na podstawie art. 27 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Gminie Małogoszcz**

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

określa się środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów poprzez nałożenie na Gminę Małogoszcz obowiązku aneksowania umów zawartych w oparciu o obowiązujący do dnia 10 lutego 2010 r, wzorzec umowy pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”, zawierających postanowienie wskazane w punkcie I sentencji decyzji – w terminie 90 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji, w ten sposób, że w miejsce tych postanowień zostanie wprowadzone postanowienia w brzmieniu zgodnym z treścią art. 8 ust 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.).

- III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Gminę Małogoszcz, karę pieniężną w wysokości 2 144 zł (słownie: dwa tysiące sto czterdzieści cztery złote), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

- IV. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się obciążyć Gminę Małogoszcz kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i zobowiązuje się Gminę Małogoszcz do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 17,10 zł (słownie: siedemnaście złotych dziesięć groszy).

Uzasadnienie

W dniu 17 listopada 2009 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem Urzędu”) zakończył postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków w powiecie jędrzejowskim nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym czy sprawa ma charakter antymonopolowy. W trakcie ww. postępowania Prezes Urzędu ustalił, że na terenie gminy Małogoszcz jedynym dostawcą wody i odbiorcą ścieków jest Gmina Małogoszcz, która świadczy powyższe usługi za pośrednictwem swojego zakładu budżetowego. Gmina Małogoszcz jest przedsiębiorcą wodociągowo-kanalizacyjnym i w obrocie gospodarczym z udziałem konsumentów stosuje wzorzec umowy pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków” (zwana dalej „Umową”). We wzorcu tym, w § 8 Gmina Małogoszcz wprowadziła postanowienie o treści:

„Dostawca zastrzega sobie prawo wstrzymania dostaw wody i odbioru ścieków w przypadkach stwierdzenia:

- *rażących uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej Odbiorcy,*
- *zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące,*
- *złożenia Oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym.”*

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72 poz. 747 ze zmianami – zwanej dalej „ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków”) przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne, jeżeli:

- 1) przyłącze wodociągowe lub przyłącze kanalizacyjne wykonano niezgodnie z przepisami prawa;
- 2) odbiorca usług nie uiścił należności za pełne dwa okresy obrachunkowe, następujące po dniu otrzymania upomnienia w sprawie uregulowania zaległej opłaty;
- 3) jakość wprowadzanych ścieków nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa lub stwierdzono celowe uszkodzenie albo pominięcie urządzenia pomiarowego;
- 4) został stwierdzony nielegalny pobór wody lub nielegalne odprowadzanie ścieków, to jest bez zawarcia umowy, jak również przy celowo uszkodzonych albo pominiętych wodomierzach lub urządzeniach pomiarowych.

Ponadto zgodnie z ust. 2 tego artykułu przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, które odcięło dostawę wody z przyczyny, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jest obowiązane do równoczesnego udostępnienia zastępczego punktu poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi i poinformowania o możliwościach korzystania z tego punktu. Jest to ustawowy zamknięty katalog przyczyn stanowiących podstawę do odcięcia dostaw wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

Natomiast z treści § 8 Umowy wynika, iż Gmina Małogoszcz ma prawo wstrzymać dostawę wody, co jest równoznaczne z odcięciem dostawy wody w przypadkach: rażących uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej odbiorcy, zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące, złożenia oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym, a więc w sytuacjach innych niż wskazane w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

W związku z powyższym, w dniu 21 stycznia 2010 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie stosowania przez Gminę Małogoszcz, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na bezprawnym stosowaniu we wzorcu umowy o nazwie: „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków” w § 8 postanowienia o treści:

„Dostawca zastrzega sobie prawo wstrzymania dostaw wody i odbioru ścieków w przypadku stwierdzenia:

- *rażących uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej Odbiorcy,*
- *zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące,*
- *złożenia Oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym.”*

którego treść jest sprzeczna z art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków i tym samym może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 cytowanej na wstępie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk

naruszających zbiorowe interesy konsumentów Gmina Małogoszcz w piśmie z dnia 5 lutego 2010 r. znak GK 7015/3/10 stwierdziła, że uchybienia wskazane przez Prezesa Urzędu zostaną niezwłocznie zmienione zgodnie z treścią ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, a odbiorcom wody doręczone zostaną stosowne aneksy uwzględniające zarzuty Prezesa Urzędu. Ponadto, Gmina Małogoszcz podniosła, że nigdy w dotychczasowej działalności nie zaistniała sytuacja odcięcia dostawy wody dla odbiorcy (dowód: karta Nr 14). Dodatkowo, w piśmie z dnia 5 marca 2010 r., znak 7015/6/10, Gmina przekazała nowy wzorzec umowy obowiązujący od dnia 10 lutego 2010 r. i wzór aneksu do umów pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”, które będą doręczane odbiorcom wody. Nowy wzorzec umowy nie zawierał kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień, gdyż w ich miejsce została wprowadzona treść art. 8 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (dowód: karty nr 17-21).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Gmina Małogoszcz jest jednostką samorządu terytorialnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) posiadającą osobowość prawną i działającą przez swoje organy. Zgodnie ze Statutem Gminy Małogoszcz jest to gmina, obejmująca obszar 198 km² w powiecie jędrzejowskim. W celu wykonywania swych zadań Gmina Małogoszcz tworzy jednostki organizacyjne. Swoje zadania własne w zakresie zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty, dotyczące wodociągów i zaopatrzenia w wodę oraz kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych (art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – tekst jednolity Dz. U. z 2001r., Nr 142, poz. 1591 ze zm. – zwanej dalej: „ustawą o samorządzie gminnym”) Gmina Małogoszcz realizuje za pośrednictwem zakładu budżetowego – Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej (zwany dalej: „ZGKiM”). ZGKiM nie posiada osobowości prawnej. Prowadzi on między innymi gospodarkę wodno - ściekową na terenie gminy Małogoszcz, a do jego zadań należy m.in. eksploatacja i bieżące utrzymanie sprawności sieci wodociągowej i kanalizacyjnej oraz urządzeń służących do pozyskiwania i dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Realizacja dostaw wody ma miejsce za pośrednictwem sieci wodociągowej o łącznej długości 52,9 km, która dociera do 2330 odbiorców, zaś ścieki odbierane są poprzez sieć kanalizacyjną o długości 6,6 km od 589 dostawców. Na terenie Gminy Małogoszcz przedsiębiorcy i konsumenci ubiegający się o przyłączenie do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej nie mają możliwości dokonania w tym zakresie wyboru innego przedsiębiorcy, który świadczyłby usługi substytucyjne względem usług oferowanych przez Gminę Małogoszcz.

W ramach prowadzonej za pośrednictwem ZGKiM działalności związanej ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i zbiorowym odprowadzaniem ścieków Gmina Małogoszcz zawiera z odbiorcami wody i dostawcami ścieków będącymi konsumentami pisemne umowy w oparciu o wzorzec pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”. Jest to jedyny wzorzec umowy stosowany przy podpisywaniu umów z odbiorcami wody i dostawcami ścieków na terenie gminy (dowód: karta Nr 9-10). Wzorzec ten obowiązuje od ponad dwóch lat.

W § 8 wzorca umowy „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków” (zwana dalej również: „Umową”) Gmina Małogoszcz wprowadziła postanowienie o treści:

„Dostawca zastrzega sobie prawo wstrzymania dostaw wody i odbioru ścieków w przypadkach stwierdzenia:

- rażącego uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej Odbiorcy,

- zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące,
- złożenia Oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym.

Natomiast art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków brzmi: „Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne jeżeli:

- 1) przyłącze wodociągowe lub przyłącze kanalizacyjne wykonano niezgodnie z przepisami prawa;
- 2) odbiorca usług nie uiścił należności za pełne dwa okresy obrachunkowe, następujące po dniu otrzymania upomnienia w sprawie uregulowania zaległej opłaty;
- 3) jakość wprowadzanych ścieków nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa lub stwierdzono celowe uszkodzenie albo pominięcie urządzenia pomiarowego;
- 4) został stwierdzony nielegalny pobór wody lub nielegalne odprowadzanie ścieków, to jest bez zawarcia umowy, jak również przy celowo uszkodzonych albo pominiętych wodomierzach lub urządzeniach pomiarowych”.

Na podstawie ww. postanowienia Gmina Małogoszcz zastrzega sobie prawo do odcięcia dostaw wody w innych przypadkach niż uprawnia ją do tego ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

W § 9 Umowy Gmina ustaliła dwa okresy rozliczeniowe w zależności od ilości pobieranej wody, to jest okres kwartalny i miesięczny.

W trakcie prowadzonego postępowania Gmina przedstawiła nowy wzorzec umowy pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków” obowiązujący od dnia 10 lutego 2010 r. oraz zobowiązała się do niezwłocznego doręczenia aneksów do już zawartych umów, w którym odbiorcy informowani będą o wykreśleniu z umowy kwestionowanego przez Prezesa Urzędu postanowienia.

W 2009 r. przychód Gminy Małogoszcz z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wyniósł 2.187 466,43 zł (dowód: karty Nr 15).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Przepis art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, stosownie zaś do art. 24 ust. 2 tej ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Konsumentem w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c. w zw. z art. 4 pkt 12 tej ustawy).

W związku z powyższym, dla uznania działania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów niezbędne jest wykazanie, iż spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

- a) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- b) działanie to jest bezprawne,

c) działanie przedsiębiorcy godzi w zbiorowy interes konsumentów.

W pierwszej kolejności zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w przedmiotowej sprawie niezbędne jest ustalenie, czy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego a następnie naruszenia przesłanek praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zarzucanej Gminie Małogoszcz, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 tej ustawy.

Naruszenie interesu publicznoprawnego

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie jest zatem, aby działania przedsiębiorców – którym zarzucono naruszenie jej przepisów – stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś jednostki lub grupy.

Ustawa zatem, w odniesieniu do przedsiębiorców chroni konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym.

Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem działania Gminy Małogoszcz nie były ograniczone do określonych odbiorców lub ich grupy. Dotyczyły wszystkich aktualnych i potencjalnych odbiorców wody na terenie gminy Małogoszcz, przyłączonych lub ubiegających się o przyłączenie do sieci wodociągowej.

Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu postawił Gminie Małogoszcz zarzut stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na stosowaniu w obrocie z udziałem konsumentów wzorca umowy o zaopatrzenie w wodę, zawierającego postanowienia, których treść stoi w sprzeczności z przepisami ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków i wydanym na jej podstawie rozporządzeniu, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 ww. ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Tym samym dla stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia trzech przesłanek:

- 1) działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy,
- 2) noszące znamiona bezprawności,
- 3) godzące w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, oraz jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, gmina posiada osobowość prawną i działa przez swoje organy. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 tej ustawy gmina obowiązana jest zaspokajać zbiorowe potrzeby wspólnoty, które obejmują m.in. zaopatrzenie w wodę. Natomiast w świetle art. 2 pkt 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę gmina, która zaopatruje w wodę swoich mieszkańców, ze względu na pełnioną funkcję jest przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym (por. wyrok z dnia 18 lipca 2006 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, IV SA/Wa 503/06). Działalność polegająca na zaopatrzeniu w wodę ma charakter zarobkowy i prowadzona jest w sposób zorganizowany i ciągły.

W związku z powyższym należy uznać, że Gmina Małogoszcz dostarczająca wodę mieszkańcom gminy jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad 2.

Bezprawność jest to sprzeczność zachowania z przepisami prawa oraz z zasadami współżycia społecznego. Chodzi więc o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym jako całością. Pojęcie porządek prawny obejmuje nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, a także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych określanych jako zasady współżycia społecznego. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody, czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych. Przy ocenie bezprawności rozważenia wymaga kwestia, czy czyn był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego tj. normami prawa powszechnie obowiązującego, a także z nakazami i zakazami wynikającymi z zasad współżycia społecznego.

W związku z powyższym należy przyjąć, iż zgodnie z treścią art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów porządek prawny, którego naruszenie może skutkować naruszeniem tego artykułu, obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Tym samym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw. Na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem (por. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 czerwca 2006 r. -sygn. akt XVIII AmA 32/05). W art. 24 ust. 2 ustawodawca wskazał przykładowe rodzaje praktyk, które naruszają zbiorowe interesy konsumentów, zaliczając do nich

stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji. Zdaniem Sądu katalog ten nie jest jednak wyczerpujący. Oprócz praktyk wskazanych bezpośrednio przez ustawodawcę w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów można uznać zachowania naruszające przepisy innych ustaw, które nakładają na przedsiębiorcę określone obowiązki względem konsumenta.

Gmina Małogoszcz na podstawie § 8 wzorca umowy „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków” zastrzegła sobie prawo do wstrzymania dostaw wody i odbioru ścieków w przypadkach stwierdzenia:

- rażących uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej Odbiorcy,
- zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące,
- złożenia Oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym.

Należy zaznaczyć, że wstrzymanie dostaw wody do odbiorcy wody jest możliwe jedynie w sytuacji odcięcia go od dostaw wody z wodociągu gminnego.

Punktem wyjścia w ocenie, czy posługiwanie się powyższym postanowieniem umownym nosi znamiona bezprawności są przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, a w pierwszej kolejności art. 8 ust. 1 tej ustawy, który określa, w jakich okolicznościach przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne uprawnione jest do wstrzymania świadczenia usług na rzecz odbiorcy. Przepis ten stanowi, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne, jeżeli:

- 1) przyłącze wodociągowe lub przyłącze kanalizacyjne wykonano niezgodnie z przepisami prawa;
- 2) odbiorca usług nie uiścił należności za pełne dwa okresy obrotowe, następujące po dniu otrzymania upomnienia w sprawie uregulowania zaległej opłaty;
- 3) jakość wprowadzanych ścieków nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa lub stwierdzono celowe uszkodzenie albo pominięcie urządzenia pomiarowego;
- 4) został stwierdzony nielegalny pobór wody lub nielegalne odprowadzanie ścieków, to jest bez zawarcia umowy, jak również przy celowo uszkodzonych albo pominiętych wodomierzach lub urządzeniach pomiarowych.

Formułując powyższy przepis ustawodawca nie posłużył się sformułowaniem „na przykład gdy” „w szczególności” „między innymi” lub podobnym. Oznacza to, że katalog okoliczności, które stanowią podstawę do wstrzymania między innymi dostaw wody ma charakter zamknięty, który nie może być dowolnie i arbitralnie rozszerzany, czy zmieniony na niekorzyść odbiorcy przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Odcięcie dostaw wody może nastąpić tylko wówczas, gdy wystąpi jedna z przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Powyższy katalog ma charakter zamknięty. Przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne nie może zaniechać świadczenia usług na rzecz odbiorców w innych przypadkach niż określone w ww. przepisie. Oznacza to, że jeżeli brak jest podstaw do odcięcia dostawy wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego tj. nie występują przesłanki wymienione w art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, istnieje po stronie dostawcy usług obowiązek świadczenia usług

wodociągowych i kanalizacyjnych na rzecz odbiorcy. W ww. postanowieniu ustanowionym przez Gminę, Gmina Małogoszcz stworzyła pozaustawowy katalog przypadków uprawniających ją do odcięcia dostaw wody konsumentom. Postanowienia wzorca umowy umożliwiające odcięcie dostaw wody w przypadku "rażących uchybień w eksploatacji lub stanie technicznym instalacji wewnętrznej Odbiorcy" oraz w przypadku "złożenia Oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym i prawnym" są postanowieniami, nowymi, którym nie można przypisać tożsamości, czy choćby podobieństwa z postanowieniami wskazanymi w art. 8 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Natomiast postanowienie dotyczące możliwości odcięcia dostawy wody w sytuacji zaległości w opłatach dłuższych niż 3 miesiące z uwagi na poruszane w nim zagadnienie nawiązuje do postanowienia ustanowionego w art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ale w przeciwieństwie do zapisu ustawowego umożliwia odcięcie wody z pominięciem czynności poprzedzających odcięcie wody, skracając okres nieuiszczenia należności przez konsumenta stanowiący podstawę do uruchomienia procedury ustawowej o jeden okres obrotowy w stosunku do tych odbiorców, co do których Gmina przyjęła kwartalne okresy obrotowe. Oznacza to, że w analizowanym wzorcu umownym unormowano prawa i obowiązki odbiorców usług wodociągowo-kanalizacyjnych w sposób dla nich mniej korzystny niż wynika to z powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

W powyższym kontekście wziąć należy jednocześnie pod uwagę szczególny charakter usług zaopatrzenia w wodę. Woda jest dobrem niezbędnym do egzystencji. Zgodnie z art. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków ustawa ta określa między innymi zasady tworzenia warunków do zapewnienia ciągłości dostaw i odpowiedniej jakości wody oraz zasady ochrony interesów odbiorców usług, z uwzględnieniem wymagań ochrony środowiska i optymalizacji kosztów. Sam ustawodawca wprowadził regulacje, które mają każdemu zapewnić ciągły, nieprzerwany dostęp do wody z uwzględnieniem wymagań ochrony środowiska i optymalizacji kosztów oraz enumeratywnie wymienia przypadki, w których ten dostęp można ograniczyć.

Ponadto, w okolicznościach niniejszej sprawy stroną, której Prezes Urzędu zarzuca stosowanie postanowienia zastrzegającego wbrew prawu możliwość pozbawienia konsumentów korzystania z jednego z podstawowych dóbr niezbędnych do życia jest Gmina – podmiot, dla którego zgodnie z ustawą o samorządzie gminnym, zaopatrzenie w wodę jest zadaniem własnym.

Oznacza to, że w analizowanym wzorcu umownym unormowano prawa i obowiązki odbiorcy usług wodociągowo-kanalizacyjnych (konsumenta) w sposób dla niego mniej korzystny niż wynika to z powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

W związku z powyższym Prezes Urzędu stwierdził, że przesłanka bezprawności została udowodniona.

Ad 3.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów wówczas, gdy działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać

zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Oznacza to, że nie ilość faktycznych, potwierdzonych naruszeń, ale przede wszystkim ich charakter, a w związku z tym możliwość (choćby tylko potencjalna) wywołania negatywnych skutków wobec określonej zbiorowości przesądza o naruszeniu zbiorowego interesu. Takie stanowisko trwale podtrzymuje w swoim orzecznictwie Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (por. wyroki Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 lipca 2001 r. sygn. akt XVII Ama 108/00, z dnia 23 lutego 2002 r. sygn. akt XVII Ama 133/2001).

Stosowany przez Gminę Małogoszcz wzorzec umowy pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”, wykorzystywany jest przy zawieraniu umów m.in. z konsumentami. Stroną takich umów są zarówno wszyscy aktualni, jak i wszyscy przyszli (potencjalni) odbiorcy wody na terenie gminy Małogoszcz. Zatem krąg adresatów takiego wzorca jest z góry nieokreślony, nieograniczony. Przy zawieraniu wskazanych umów Gmina Małogoszcz posługuje się opracowanym przez siebie wzorcem i wymaga jedynie aprobaty przez odbiorców wody - konsumentów jej warunków, jednostronnie ustalanych. Swoboda odbiorców wody jest wobec tego ograniczona jedynie do podpisania lub nie podpisania przedłożonej im umowy. W związku z tym wszelkie zawarte w niej bezprawne postanowienia godzą w ich interesy.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu stwierdził, że **trzecia przesłanka** niezbędna dla uznania działań Gminy za niezgodne z zawartym w ustawie zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów **została spełniona**.

Z ustaleń dokonanych w niniejszej decyzji wynika, że Gmina zaprzestała stosowania kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień poprzez zastąpienie ich nowym wzorcem umowy w którym wykreśliła sporne postanowienie zastępując je postanowieniem zgodnym z treścią art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków. Poprawiony wzorzec umowy został wprowadzony do obrotu gospodarczego w dniu 10 lutego 2010 r. Gmina podjęła również działania polegające na doręczeniu dotychczasowym odbiorcom aneksów do zawartych umów informujących o wykreśleniu z nich postanowień kwestionowanych przez Prezesa Urzędu.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż **nastąpiło zaniechanie** stosowania **praktyki** naruszającej zbiorowe interesy konsumentów przez Gminę w dniu 10 lutego 2010 r.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 tej ustawy. W takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, przy czym ciężar udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania zarzucanej praktyki spoczywa na przedsiębiorcy.

Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania wskazanych w art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **Prezes Urzędu orzekł jak w I sentencji niniejszej decyzji**.

Ad. II. sentencji decyzji

W przypadku wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, stosuje się odpowiednio przepis art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym, Prezes Urzędu może w decyzji określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W niniejszej sprawie, Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożyć na Gminę Małogoszcz obowiązek aneksowania umów zawartych w oparciu o dotychczasowy wzorzec umowy pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”, zawierających postanowienia wskazane w punkcie I sentencji decyzji – w terminie 90 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji, w ten sposób, że w miejsce tych postanowień zostanie wprowadzone postanowienia w brzmieniu zgodnym z treścią art. 8 ust 1 i 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.).

Należy wskazać, że bezprawna praktyka Gminy Małogoszcz wskazana w niniejszej decyzji została już zaniechana, co ustalono w toku niniejszego postępowania. Jednakże Gmina nie dokonała jeszcze zmiany dotychczas zawartych umów z konsumentami na podstawie wzorca umowy pn. „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”. Powyższa sytuacja może prowadzić do swoistego usankcjonowania nierównoprawnego traktowania konsumentów, z którymi zawarto umowy na nowych i starych zasadach. Pozostawienie tym konsumentom, z którymi wcześniej przedsiębiorca zawarł umowy na starych zasadach, a które nie zostały aneksowane, jako jedynej możliwości, dochodzenia swych praw na drodze cywilnoprawnej, czyniłoby ochronę, jaką zapewnia ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów iluzoryczną. Prowadziłoby to do zniweczenia funkcji, jaką mają do spełnienia zawarte w tej ustawie uregulowania.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia realizacji celu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest m.in. podejmowanie w interesie publicznym ochrony interesów konsumentów oraz celem zapobieżenia nierównoprawnego traktowania konsumentów, Prezes Urzędu uznał za zasadne nakazanie Gminie Małogoszcz aneksowania umów zawartych w oparciu o obowiązujący do dnia 10 lutego 2010 r. wzorzec umowy „Umowa Nr ... o dostawę wody i odprowadzenie ścieków”.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II. sentencji decyzji.

Nażenie kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem od Prezesa Urzędu zależy - w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości. Wprawdzie ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że ustalając wysokość kary Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów

ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał za zasadne nałożenie na Gminę kary pieniężnej za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów opisaną w punkcie I sentencji niniejszej decyzji. Ustalając wymiar kary za stwierdzoną praktykę Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi naruszenia, na podstawie, której ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające odpowiednio modyfikował ustaloną wysokość kwoty bazowej. Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną. Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami. Podkreślić należy, iż rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków był już kilkakrotnie badany przez Prezesa Urzędu, o czym świadczą udostępniane na stronie Urzędu decyzje Prezesa Urzędu oraz publikacje prasowe.

W punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Gminę, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na stosowaniu postanowień wzorców umów, niezgodnych z przepisem art. 8 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i daje podstawę do nałożenia na Gminę kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Biorąc pod uwagę przychód Gminy w 2009 roku w wysokości 2 187 466,43 zł zgodnie z ww. artykułem maksymalna kara pieniężna, jaka może zostać nałożona na przedsiębiorcę wynosi 218 746 zł.

W związku z powyższym określając wymiar kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę, iż stosowane przez Gminę naruszenie zbiorowych interesów konsumentów ma miejsce zarówno na etapie zawierania kontraktu, jak i jego realizacji i polega na mającym wpływ na treść kontraktu naruszeniu przepisów prawa, które w przedmiotowej sprawie polega na ograniczeniu praw konsumentów przyznanych na podstawie przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków. Wpływa to negatywnie na wynikające z przepisów prawa obowiązki stron kontraktu. Prezes Urzędu zważył, iż w wyniku powyższego zachowania sytuacja konsumentów została osłabiona, gdyż uprawnienia Gminy w zakresie prawa do odcięcia dostaw wody zostały rozszerzone o sytuacje nie przewidziane w przepisach prawa i tym samym na konsumentów zostały nałożone większe obowiązki niż przewidują to przepisy, a z drugiej strony Gmina uzyskała możliwość stosowania sankcji w innych nieprzewidzianych prawem przypadkach oraz ograniczyła swoje obowiązki względem konsumenta przerzucając je na niego. Oceniając wagę naruszenia organ antymonopolowy miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka ma miejsce na rynku zmonopolizowanym, na którym konsument nie ma możliwości wyboru alternatywnego dostawcy usług. W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę jego długotrwałość tj. ponad dwuletni okres obowiązywania wzorców umów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia polegająca na

stosowaniu niedozwolonych postanowień umownych, skutkuje ustaleniem wyjściowego poziomu wymiaru kary pieniężnej na poziomie 0,14% przychodu uzyskanego przez Gminę w 2009 r., co jest równe kwocie 3 062,45 zł.

Z drugiej strony, na zmiarkowanie wysokości nałożonej kary wpłynęło to, że Gmina zaniechała stosowania zarzucanej jej praktyki już w początkowym stadium prowadzonego postępowania. Uznano to za okoliczność łagodzącą dającą podstawę do **obniżenia kary o 30%**, to jest do kwoty 2.143,72 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Gminę karę w wysokości 2 144 zł (słownie: dwa tysiące sto czterdzieści cztery zł), co odpowiada około 0,1% przychodu przedsiębiorcy osiągniętemu w 2009 r. i równocześnie stanowi około 1,00 % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu tak określona kara za stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w pkt I sentencji niniejszej decyzji spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak i prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest też jej walor wychowawczy, w tym wymiar ogólny, odstraszaający dla innych przedsiębiorców prowadzących działalność dostaw wody i odbioru ścieków przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że kara pieniężna nałożona na Gminę jest adekwatna do stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz możliwości finansowych ww. przedsiębiorcy.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji niniejszej decyzji.**

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu. W jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przez Gminę Małogoszcz art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Gminę kwotą 17,10 zł (słownie: siedemnaście złotych dziesięć groszy).

W związku z powyższym **Prezes Urzędu postanowił jak w pkt IV sentencji niniejszej decyzji.**

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną Gmina jest zobowiązana do wpłaty w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania Gmina Małogoszcz obowiązana jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt III sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego, przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

Gmina Małogoszcz
Urząd Miasta i Gminy w Małogoszczu
Ul. Jaszowskiego 3/A
28-366 Małogoszcz